

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: IV.

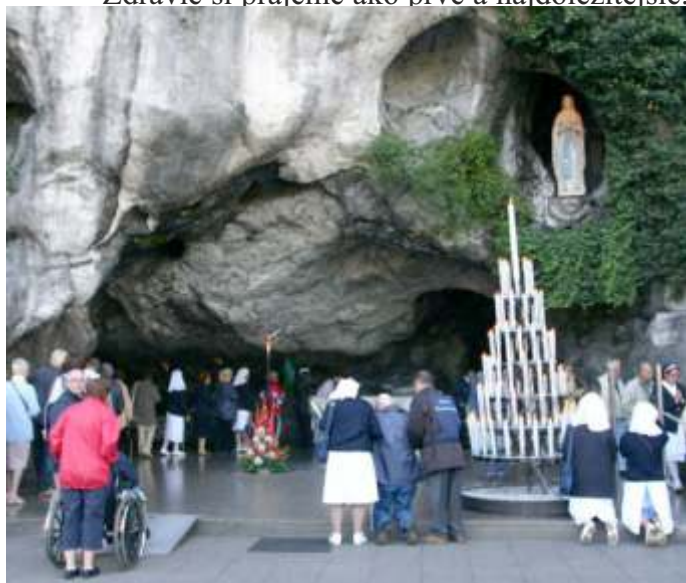
Február 2019

Číslo: II.

LURDSKÁ HVIEZDA PREKRÁSNA

„Tiesňová linka 112, ako vám môžeme pomôcť?“, ozýva sa pri telefonickom spojení s ľuďmi, ktorí majú vážne zdravotné ťažkosti. Dňa 11. februára slávime na Lurdkú Pannu Máriu Svetový deň chorých. Číslo 112, nie je hocikaké číslo. Žeby bolo odvodené od dátumu 11.2.? Ktovie... Veď ani Panna Mária, ktorá sa zjavila v Lurdoch, nie je hocikaká žena, ale Matka Božia a naša nebeská Matka. Ju si od pradávna zbožný kresťanský ľud uctieva ako Uzdravenie chorých. Práve na miesto jej zjavenia k Massabielskej jaskyni pri rieke Gave do Lúrd, putujú každoročne milióny veriacich, ktorí prosia o uzdravenie z rôznych neduhov, alebo sa prišli Panne Márii poďakovať za uzdravenie.

Zdravie si prajeme ako prvé a najdôležitejšie.

Máme sa usilovať si ho vždy vážiť, chrániť a utužovať. Neteší nás skutočnosť, keď mnohí hazardujú so svojim zdravím a životom. Zdravie máme len jedno... Musíme preto dbať na správnu životosprávu/ spánok, stravovanie, pohyb/, no nezanedbávať ani duchovný život /modlitba, rozjímanie, sv. omša, sv. prijímanie, sv. spoveď/. Ak hovoríme o zdraví, je dôležité tak zdravie tela ako i zdravie duše. Vieme, že ako kresťanom nám musí záležať aj na požehnaní od Pána Boha. Jedným z požehnaní, ktoré Cirkev udeľuje v tomto čase, je aj svätoblažejské požehnanie s dvomi prekríženými sviecami. Tu si vyprosujeme od dobrotivého Boha ochranu pred chorobou hrdla a každého iného zla.

Duch. otec Milan

„NA HROMNICE, O HODINU VÍCE“

Všetci sa tešíme tomu, že sa dni predlžujú a môžeme si mnohí vykonať viac roboty vonku, či už pri dome alebo vo vinohrade. Podľa meteorológov na Hromnice, ktoré slávime 2. februára ako sviatok Obetovania Pána, je skutočne o hodinu viac svetla oproti zimnému slnovratu, keď sme mali najkratší deň a najdlhšiu noc.

V tento deň sa v kostole na začiatku sv. omše požehnávajú sviece, tzv. hromničky. Už ich názov naznačuje, že ich máme zapalovať pri búrkach, ale i v ohrození inými živelnými pohromami. Taktiež túto hromničnú sviecu zapalujeme pri mŕtvom blízkom, ktorý nám zomrie doma. Preto nech takáto požehnaná sviečka nechýba v žiadnom z našich príbytkov.

UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM

Keď prestal hovoriť, povedal Šimonovi: „Zatiahni na hlbinu a spustíte siete na lov!“ Šimon mu odpovedal: „Učiteľ, celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytli. Ale na tvoje slovo spustím siete.“ Len čo to urobili, chytili také množstvo rýb, až sa im siete trhali/Lk 5, 4-6/.

Dnes mnohí mladí ľudia sú vo svojom odbore profesionáli. Je to napr. v oblasti športu, keď sa mnohí vyšplhajú na profesionálnu úroveň tenistu, futbalistu či hokejistu. Je za tým nesmierne veľa hodín tréovania a samozrejme aj dobrý tréner. Šimon Peter bol tiež profesionál vo svojej práci. V čom? No predsa v rybolove. Živil sa touto činnosťou veľmi dlho, až pokým ho jeho Majster Ježiš nepovolal, aby sa stal rybárom ľudí.

Evanjelium tejto nedele nám prináša zvesť o zázračnom rybolove. Peter s ostatnými učeníkmi sú po prebdenej noci a neúspešnom love a tu počas dňa Ježiš akoby sa Petrovi zamiešal do remesla a hovorí mu: „Zatiahni na hlbinu a spustíte siete na lov.“ Peter bol profesionál v chytaní rýb a vedel dobre, že ryby cez deň neberú. No predsa počujeme, ako si dá poradiť od Ježiša a napokon povie: „...na tvoje slovo spustím siete.“

Aj my sa môžeme dobre vyznať vo svojej práci, vo svojom odbore a nemusí sa nám vždy dariť. Pýtajme sa, či sme si dokázali vypočúť mienku iných a nechali si tiež poradiť, alebo sme chceli všetko sami vyriešiť?

Peter sa nespolieha iba na svoje dlhoročné skúsenosti, ale úprimne verí Ježišovi. Podobne aj my neodmietajme dobrú radu i keď sa nám bude zdať zvláštna vzhľadom na našu prax a skúsenosti. Peter je tu pre nás príkladom pokory a poslušnosti, nespráva sa namyslene a suverénne ako človek, ktorý chce všetko mať vo svojich rukách. Nechať priestor Ježišovi, aby on konal, je zárukou úspechu a Božieho požehnania.

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

14. FEBRUÁR - SV. CYRILA, MNÍCHA, A SV. METODA, BISKUPA

Vo všeobecnom rímskom liturgickom kalendári sa slávi sviatok slovanských vierozvestov 14. februára, vo výročitý deň smrti sv. Konštantína - Cyrila. Keďže však na Slovensku sa svätí solúnski bratia oslavujú 5. júla, v ten deň si pripomínáme ich život a dielo. Teraz venujeme spomienku iba smrti sv. Cyrila, ktorej výročie pripadá na uvedený deň.

Sv. Konštantín - Cyril zomrel roku 869 v Ríme, kam prišli svätí bratia z Veľkej Moravy na pápežovu žiadosť. Mali podať správu o svojom účinkovaní a obrániť sa proti žalobám nepravíkov. Vtedajší pápež Hadrián II. ich prijal s veľkými poctami, schválil ich účinkovanie, dal vysvätiť ich učeníkov a staroslovienčinu uznal za plnoprávnu liturgickú reč. Obidvaja vierozvestovia sa mohli spokojne vrátiť na Veľkú Moravu a tam pokračovať v začatom apoštolskom a kultúrnom diele.

Konštantín bol po toľkých námahách veľmi vyčerpaný. Cítil, že už nebude dlho žiť. To ho však nermútilo. Spieval si slová 121. a 15. žalmu: *"Zaradoval som sa, keď mi povedali: Pôjdeme do domu Pánovho. Preto sa teší moje srdce a duša mi plesá..."* Mal iba jednu túžbu: keď pre rozličné príčiny, najmä pre apoštolské úlohy, nemohol žiť ako mních, chcel aspoň ako mních zomrieť. Táto túžba sa mu splnila. Prijal rehoľné rúcho a s ním aj rehoľné meno Cyril. Brata Metoda však prosil, aby sa vrátil na Moravu a pokračoval v práci, ktorú kedysi spolu začali.

Konštantín - Cyril zomrel vo veku 42 rokov. Na pápežov príkaz ho pochovali s najvyššími cirkevnými poctami za účasti rímskeho i gréckeho duchovenstva. Pochovali ho v chráme sv. Klementa.

V novšom období bol hrob sv. Cyrila pod bazilikou sv. Klementa sprístupnený a bolo upravené jeho okolie. Takto k nemu môžu ľahšie pri rozličných príležitostiach putovať Slováci a príslušníci iných slovanských národov, ktorí si uctievať svätých solúnskych bratov ako svojich apoštolov a učiteľov.

/ONDRUŠ, R.: Blízki Bohu i Púťom. Tatran Bratislava 1991/

ZO SLOVIENSKEHO ŽIVOTA KONŠTANTÍNA

(Kap. 18, 1-15)

Zveľaď svoju Cirkev a všetkých spoj do jednoty

Konštantín Cyril, zavalený množstvom práce, ochorel. Po mnohých dňoch choroby mal Božie zjavenie a začal spievať: „Keď mi povedali: Pôjdeme do domu Pánovho, zaradoval sa môj duch a zaplesalo moje srdce.“ (porov. Ž 122, 1)

I obliekol si posvätné rúcha, bol v nich celý ten deň, radoval sa a hovoril: „Odteraz už nie som ani sluhom cisára, ani nijakého iného človeka na zemi, ale iba sluhom všemohúceho Boha. Nebol som a teraz som a budem naveky. Amen.“ Na druhý deň si obliekol sväté rehoľné rúcho, pridal svetlo k svetlu a dal si meno Cyril. A v tomto rúchu ostal päťdesiat dní.

A keď sa priblížila hodina prijať pokoj a presťahovať sa do večných príbytkov, pozdvihol ruky k Bohu a so slzami sa modlil:

„Pane, Bože môj, ty si stvoril všetky anjelské chóry a netelesné sily, rozpál si nebesia a postavil si zem a všetko, čo jestvuje, vyviedol si z nebytia k bytiu; ty vždy vyslyšíš tých, čo plnia tvoju vôľu, čo sa ťa boja a zachovávajú tvoje prikázania; vyslyš moju modlitbu a zachovaj svoje verné stádo, na čelo ktorého si postavil mňa, svojho nesúceho a nehodného sluhu.“

Zbav ho bezbožnej a pohanskej zloby tých, čo sa ti rúhajú, a zveľaď svoju Cirkev množstvom a všetkých spoj do jednoty, urob z nich znamenitý ľud, zjednotený v pravej viere a správnom vyznávaní a vdýchni im do srdca slovo svojho učenia. Lebo je to tvoj dar, že si nás nehodných prijal na hlásanie evanjelia svojho Krista, kým povzbudzujeme na dobré skutky a robíme, čo je milé tebe. Odovzdávam ti tých, ktorých si mi dal, veď sú tvoji. Spravuj ich svojou mocnou pravickou a kry ich ochranou svojich krídel, aby všetci chválili a oslavovali tvoje meno, Otca i Syna i Svätého Ducha. Amen.“

I pobozkal všetkých svätým bozkom a povedal: „Nech je velebený Boh, že nás nevydal za korisť zubom našich neviditeľných nepriateľov, ale ich sieť pretrhol a vyslobodil nás z ich záhuby.“

A tak usnul v Pánovi, štyridsaťdvaročný.

Tu Apoštolský rozkázal všetkým Grékom, čo boli v Ríme, a takisto aj Rimanom, aby sa zhromaždili so sviecami v rukách a spievali nad ním a vystrojili mu pohrebný sprievod ako samému pápežovi. Čo aj urobili.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Medzi známe osobnosti západného Slovenska patrí ThDr. Mons. Boris Travenec. Narodil sa 31. marca 1921 v Nitre. Niektoré články publikoval pod pseudonymom Ivan Zoborský, lebo sa pod Zoborom narodil a Ivan bolo jeho druhé krstné meno. Základnú školu a gymnázium absolvoval v Bratislave. Bol veľmi usilovným študentom a r. 1935 získal ako jeden z dvoch žiakov na celej škole pamätnú medailu prezidenta T. G. Masaryka za šikovnosť a dobré správanie. Po maturite r. 1940 sa prihlásil na Bohosloveckú fakultu v Bratislave. Prijímacie skúšky vykonal úspešne u Mons. Michala Buzalku, vtedajšieho rektora RKCMBF a pomocného biskupa trnavskej apoštolskej administratúry. Najťažším bol pre neho posledný rok štúdia a to pre pohnuté vojnové udalosti. Anglo - americké lietadlá bombardovali Bratislavu a tak väčšiu časť dní bohoslovci prežili v úkrytoch. Za kňaza bol vysvätený na Bielu sobotu 31. marca 1945 v kaplnke seminára Mons. Michalom Buzalkom. Primičnú sv. omšu slúžil otec Boris 2. apríla 1945 na Veľkonočný pondelok v Blumentálskom kostole za streľby a dunenia kanónov prichádzajúceho frontu. Počas kázne začala Bratislavu obsadzovať ruská armáda, preto väčšina zúčastnených veriacich utiekla. Napokon zostalo tak 20 -30 ľudí medzi ktorými nechýbali rodičia, kostolník a miništrant. Spievaná primičná omša sa zmenila na tichú... A primičný obed? Podľa vyjadrenia Mons. Travenca, ktorý si s odstupom času spomínal na túto udalosť: „Ten zjedli Rusi...“

Prvým kaplánskym miestom otca Borisa sa stala Bratislava a Blumentálsky kostol. V r. 1946 bol preložený do Borského Sv. Mikuláša. Na oboch miestach oslovil veľa chlapcov, ktorí sa neskôr stali miništrantmi. Posielal ich na miništrantské kongresy v Beluškých Slatinách a v Štiavniku. Za túto činnosť bol menovaný do funkcie v združení Legio Angelika, čo prekážalo nastupujúcej komunistickej moci. Ďalšími jeho pôsobiskami boli: Nové Mesto nad Váhom/1947/, Dóm Sv. Martina v Bratislave /1948/, Šurany/1950/, Sereď /1951/. Licenciát teológie obhájil 27. októbra 1949 a 5. júna 1950 bol promován na doktora teológie. Počas druhého pôsobenia v Bratislave otec Boris učil na Strednej priemyselnej škole. Obvinili ho, že študentov učil proti režimu a nadával na vládnucu stranu, čo bol dôvod na zákaz činnosti. Na to bol biskupom preložený do Šurian. Pri jeho pôsobení v Sereďi ho 19. septembra 1951 zatkli a obvinili, že neoznámil „trestný čin“ návštevy a ukrývania kňazov v Borskom Sv. Mikuláši a to Dr. V. Mitošinku a Dr. E. Šafára, ktorí sa chystali emigrovať. Súd sa konal 21. júna 1952 s vymeraním 30 mesiacov väzenia a 3 rokov straty občianskych práv. Nasledoval pobyt vo väzení v Leopoldove, v Bratislave

„Krajzaku“, v Ilave a vo vojenskej väznici v Bratislave. Prepustený bol na amnestiu prezidenta republiky A. Zápotockého 7. mája 1953, ale plne rehabilitovaný bol až 26. marca 1991.

Keďže kvôli zákazu nemohol verejne vykonávať kňazskú službu, zamestnal sa v ostravských baniach, neskôr ako pomocný robotník v Botanickej záhrade v Bratislave, kde ochorel na tuberkulózu. Po vyliečení sa stal bábkohercom Krajského divadla Petra Jilemnického v Žiline. Od roku 1956 opäť nastúpil do pastorácie. Jeho pôsobiskom sa stala Trnava – Sv. Mikuláša, kde bol kaplánom. Od roku 1960 bol kaplánom v Zlatých Moravciach a od r. 1962 správcom farnosti v Štiavnických Baniach. Od roku 1970 pôsobil doposiaľ najdlhšie a to v Myjave, kde bol dekanom a odkiaľ r. 1996 odišiel do dôchodku. Za jeho pôsobenia v „bašte protestantizmu“ sa vykonali opravy i liturgické úpravy kostolov v Myjave a v Turej Lúke. Počas jeho pôsobenia však stúpol počet katolíkov a rozvinul sa ekumenizmus s evanjelikmi. Bol mu udelený titul čestného dekana a v r. 1991 bol vymenovaný za cirkevného sudcu.

1. júla 1996 odišiel na dôchodok a vypomáhal vo farnosti Bratislava – Dúbravka, kde sa stal čestným predsedom klubu kresťanských dôchodcov. Tak ako počas aktívneho pôsobenia v pastorácii i na dôchodku bol literárne činný. Písal články do rôznych časopisov, prekladal knihy z nemčiny a vo svojich 77 rokoch sa učil pracovať s počítačom. 10 rokov pracoval v združení Viera a život pre postihnuté deti. Napísal knihu „Spomienky kňaza na väzenie a civilné zamestnania v období komunistickej totality“/2002/. Zomrel 18. júla 2010 v Charitnom domove v Beckove a pochovaný je na Martinskom cintoríne v Bratislave. Náš duchovný otec vdp. Milan Červeňanský, si s úctou spomína na ThDr. Mons. Borisa Travenca zo svojich detských rokov, keď mu miništroval, nakoľko otec Boris vtedy chodieval zastupovať niekedy do Starej Turej: „Bol to kňaz, z ktorého vyžarovala láska, hlboká dôstojnosť a svätosť a mal veľký zmysel pre zodpovednosť a pravdu. Bol to muž viery a veľkej lásky k Cirkvi.“

/Podľa internetu spracovala Mária Nováková/

SEXUÁLNA VÝCHOVA V ŠKOLÁCH; GENDER TEÓRIA

Mnohokrát dostávame otázky, či je žiaduce na školách vyučovať sexuálnu výchovu alebo nie. Ak chceme zodpovedne odpovedať na túto otázku, musíme poznať obsah tejto výchovy. Ak sexuálna výchova v škole je vytrhnutá z kontextu života a jej cieľom je v prvom rade vstúpiť mládeži spôsoby ochrany pred otehotnením, druhy umelej antikoncepcie, používanie pomôcok proti počatiu, interrupčný zákon, potom nutne nasleduje otázka, aký cieľ má takáto sexuálna výchova. Jedná sa skutočne o predmanželskú výchovu?

V prvom rade je to návod k chránenému sexuálnemu styku, nemanželskému sexuálnemu styku. Iné pomôcky sa demonštrujú pre chlapcov, iné pre dievčatá, ale vždy s rovnakým cieľom – bezproblémový pohlavný styk. Naozaj, používanie antikoncepčných tabliet je bez rizika? Sú dostatočne poučené dievčatá o vplyve chemických látok na vývoj vajčiek v ich tele, ktoré raz v budúcnosti by mali byť základom pre ich dieťa? Sú oboznámené pravdivo aj s negatívnymi vplyvmi na ich hormonálnu činnosť, vznik rakoviny krčka maternice pri striedaní partnerov? Možno im bude navrhnuté očkovanie proti rakovine krčka maternice, pretože medicína už má poznatky, že ju spôsobuje vírus, no oveľa dôležitejšie je, vstúpiť im zodpovednosť za svoj sexuálny život a sexuálne zdravie. Nie je správne, ak sexuálna výchova v škole je v rozpore s učením Učiteľského úradu Katolíckej cirkvi.

Mladým ľuďom musíme odpovedať pravdivo na ich otázky, ktoré sú často priame až provokatívne, ich postoj k danej problematike je liberálny. Aktuálne otázky sa dotýkajú aj rodovej (gender) teórie. O čom pojednáva táto teória a skrýva v sebe nejaké nebezpečenstvo? Považujeme preto za vhodné upozorniť, že uplatňovanie rodového hľadiska (gender mainstreaming) je stratégia EÚ na dosiahnutie rodovej rovnosti vo všetkých oblastiach verejného a súkromného života. „Pôsobí v týchto oblastiach: Úplné rovnoprávne postavenie, ba rovnosť muža a ženy; zrušenie pohlavnej identity muža a ženy; boj s heterosexuálnou normatívnosťou, to znamená, úplné právne a sociálne zrovnoprávenie, ba privilegovanie všetkých, nie heterosexuálnych spôsobov života; potrat ako ľudské právo, zaobalené do reprodukčného práva; sexualizácia detí a mládeže cez sexuálnu výchovu ako povinný predmet; materiálny nedostatok a schudobnenie rodiny.“ (KUBY G.: Globálna sexuálna revolúcia, Strata slobody v mene Slobody, Bratislava: LÚČ 2013, s.139).

Rodová (gender) teória popiera úctu k ľudskej dôstojnosti, úctu k pohlavnému spojeniu, ktoré je modalitou vzťahu lásky jedine medzi mužom a ženou a úctu k životu od počatia až po prirodzenú smrť. Heterosexualita, homosexualita a transsexualita sú položené na jednu úroveň. V mene konceptu rodu sa tak oddeľuje biologické pohlavie od psychologického pohlavia a sociálneho pohlavia. Teoretici rodu pozývajú na zrušenie všetkých sociálnych a morálnych rámcov, ktoré nútia človeka byť mužom alebo ženou, aby sa každý mohol otvoriť pre paritné vzťahy, nech je už jeho výber sexuálnej orientácie akýkoľvek. Takto majú byť umožnené všetky druhy dvojíc a typy rodín. Tvrdia, že sexuálna identita rodu má sociálny pôvod, biologické pohlavie je len jednoduchá, ale neurčujúca charakteristika tela, a sexuálna orientácia predstavuje identitu, ktorú si subjekt prisvojuje. Zostávame tak ponorení do jazykového zmätku. Rodová teória je

poslednou z teórií, ktoré súčasný svet modelujú v mene rovnosti ľudí pred zákonom. Veľmi často býva zamieňaná rovnosť v dôstojnosti osoby s rovnosťou všetkých situácií a požiadaviek kladených v mene ľudských práv. Rovnosť sa zamieňa s podobnosťou.

Homosexuálne osoby žiadajú manželstvo a adopciu detí napriek tomu, že ich sexuálna orientácia nie je ontologickou charakteristikou osoby. Položme si otázku, či je možné z homosexuality robiť právo v oblasti manželstva a rodiny?

Môže byť homosexualita základom manželského páru a rodiny? Mnohé štáty vo svojej legislatíve dávajú súhlas k uzatvoreniu manželstva osobami rovnakého pohlavia, napríklad Argentína, Holandsko, Belgicko, Kanada, Španielsko, Nórsko, Švédsko, Portugalsko, Južná Afrika, Island a mnohé iné. Obsahom tohto postoja je zmenšenie významu manželstva v prospech voľného spoluzitia, občianskych zväzkov, jednorodičovskej bunky a zväzkov vytváraných LGBTI ľuďmi (lesbami, gejmi, bisexuálmi a transsexuálmi) s tým, že všetky tieto skutočnosti sú svojou hodnotou na rovnakej úrovni. Reprodukčné zdravie propaguje antikoncepciu a potrat, a tiež odstup ženy od muža; tolerancia sa zamieňa s etickým relativizmom, ktorý tvrdí, že všetko má rovnakú hodnotu, a teda všetky skutočnosti sú rovnaké. Je preto nevyhnutné zachovať termín rodičovstvo na označenie rodiny, podporovať koncept rodinného zdravia, ktorý zahŕňa manžela, manželku a deti, a napokon uprednostňovať skôr koncept rozlišovania než tolerancie, aby sme boli schopní správne chápať jednotlivé situácie. Rodovej teórii musíme odporovať v mene dôstojnosti ľudskej osoby, pohlavnej rozdielnosti a solidárnej komplementárnosti medzi mužom a ženou.

(Porov.: ANATRELLA T., 2015, s.17-55).

Vzhľadom na kultúrne zemetrasenie okolo „manželstva homosexuálov“ sa Kongregácia pre náuku viery cítila povinná v roku 2003 znovu potvrdiť postoj Cirkvi tým, že uverejnila „Úvahy k návrhom právneho uznania životných partnerov medzi homosexuálnymi osobami.“ Cirkev nemôže zmeniť svoj postoj k homosexualite, lebo sa cíti viazaná autoritou Svätého písma. Podľa svedectva celej Biblie praktizovaná homosexualita odporuje stvoreniu. Protirečí poriadku, ktorý chcel a ustanovil Boh. (Porov.: KUBY.G, 2013, s.255-257)

Manželstvo medzi mužom a ženou je prvým otvorením sa pre život, ktorý si vzájomne darujú, manželstvo, ktoré vytvára záloh pre budúcnosť, bohatstvo, bezpečnosť a plodnosť. Rozvod je prameň ochudobnenia, straty dôvery a poškodenia oporných bodov, na ktorých vyrastajú ľudské vzťahy a spoločnosť.

Monogamný stabilný manželský pár založený na mužovi a žene ponúka veľké bohatstvo. Na jednej strane muži a ženy túžia vytvoriť pár a rodinu, na druhej strane sa však obávajú, či sa im to podarí. Nové generácie potrebujú objaviť, čo je to ľudský pár, ako sa rozvíja a ako prekonáva rozličné etapy, keď už uplynul čas zaľúbenia a prvých emócií. Treba podporovať monogamné manželstvo, ktorému záleží na vernosti a plodnosti. Druhé otvorenie sa týka daru života prostredníctvom detí. Deti sú naozaj bohatstvom národa. Tretím otvorením sa životu je zodpovedná sexualita vpísaná do svojho dvojitého – zjednocujúceho a plodivého aspektu. V priebehu dejín sa Cirkev v mene lásky v pravde snažila orientovať sexualitu smerom k manželskému životu v jej dvojitém vyjadrení:

- zjednocujúcom, prostredníctvom pôžitku manželov z toho, že sú spolu, ktorý obohacuje manželskú zmluvu

- plodivom, ktorého zmyslom je dať život deťom, prijatým ako dar. Za správnych okolností nie je pohlavný styk medzi manželmi aktom na uvoľnenie vnútorných tlakov, ale formou vzťahu, ktorá im pomáha k hlbokému zjednoteniu sa v sexuálnej láske. Muž a žena vytvárajú originálnu jednotu, ktorú vo svojom pohlavnom spojení rozvíjajú pri zachovaní vlastnej identity. Ich spojenie je zároveň plodné prostredníctvom dieťaťa, pretože sú povolani byť jedným telom. Pravda o láske je neoddeliteľná od skutočnosti pohlavne rozlíšeného tela a od jeho pohlavného prejavu, ktorý je zameraný na darovanie vlastného života manželke alebo manželovi a na darovanie života dieťaťu. Oba tieto dary sú takto spojené v dvojitom povolaní ľudskej bytosti k plodnosti, prostredníctvom vlastného fyzického tela. Telo je symbolom sebadarovania v manželskom akte. (Porov.: ANATRELLA T. 2015, s.56-73).

„Dnes sa už jasne nechápe, že jedine výlučná a nerozlučná jednota medzi jedným mužom a jednou ženou skutočne napĺňa sociálnu funkciu, pretože je stabilným záväzkom a umožňuje plodnosť.“ (FRANTIŠEK.: Amoris laetitia, bod 52).

Vzhľadom na krehkosť dnešných ľudí, ich neustálu potrebu ocenenia, uznania a nachádzania orientačných bodov, sú destabilizovaní zmätkom vo vzťahoch, ktorý vládne v rodinách a zákonmi, ktoré zakotvujú sociálnu patológiu. Musíme podporovať pedagogiku, ktorá pomôže pri rozlišovaní citov, plánov a bude brať do úvahy spôsob zaobchádzania so vzťahovými konfliktami a konfliktami súvisiacimi s obdobím života páru. Treba poznamenať, že mladé generácie, ktoré sú veľmi ovplyvnené týmito myšlienkovými hnutiami, sa začínajú vyhýbať takýmto vzťahom, a naopak, zaujímajú sa o také párové spoluzitíe, ktorému nie je cudzia sociálna a univerzálna povaha, ktorú podporuje aj Cirkev. (Porov.: Pápežská rada pre rodinu: Rod – kontroverzná téma, Vybrané články z Lexikónu nejasných a sporných termínov o rodine, živote a etických otázkach, Trnava: SSV, 2013, s. 101-102).

Našou úlohou je pomôcť mladým pri príprave na manželstvo, sprevádzať manželské páry a rodiny, a viesť ich k správne pohľadu na život, ktorý sú povolané uskutočňovať. Každý z nás môže byť nápomocný na miestach, kde pracuje, býva a inak pôsobí. Podávať pomocnú ruku v neľahkých rozhodnutiach týkajúcich sa antikoncepcie, potratov, rozvodov, násilia... Pomáhať v duchu kresťanskej viery a lásky. Modliť sa za niekoho, kto prežíva ťažkú chvíľu, ďakovať a prosiť Pána, aby nám pomohol milovať. Záverom slová Svätého Otca Františka uvedené v Amoris laetitia, bod 325: „Kráčajme rodiny, pokračujme v kráčaní! Čo je nám prisľúbené, je stále väčšie. Nestrácajme nádej kvôli svojim obmedzeniam, ale sa ani nevzdávajme hľadania tej plnosti lásky a spoločenstva, ktorá nám bola prisľúbená.“

Anna Jurovčíková

NAŠA SPOLOČNÁ PÚŤ DO SVÄTEJ ZEME

Z vrchu Premenenia Pána nás opäť zviezli viacmiestne taxíky. Potom sme sa uberali do Kány Galilejskej, na miesto, kde Pán Ježiš vtedy na svadbe vykonal prvý zázrak. Tu si viacerí manželia - pútnici obnovili manželské sľuby a k tomu im bola vystavená a kňazom podpísaná listina. Cestou sme mohli na viacerých miestach vidieť ponuku nádherného a chutného domáceho ovocia a vychutnať si aj taký čerstvý drink z granátového jablka.

Napokon sme prišli do Nazareta. Veľkolepá poschodová bazilika z masívu betónu, ale precízne vyzdobená ukrýva v sebe vzácny poklad a je ním malý domček Panny Márie, kde sa uskutočnilo Zvestovanie a Vtelenie Božieho Syna.

Pod oltárom je napísané: Verbum caro hic factum est – Tu sa Slovo stalo telom. Aj tu sme si v rade chvíľu postáli, kým sme sa dostali nadol k miestu, kde anjel Gabriel zvestoval Panne Márii, že sa stane matkou B o ž i e h o S y n a .

Neponáhľali sme sa a v tichej modlitbe sme zotrvali kúsok obďaleč, nakoľko stále prichádzali pútnici a pomodlili sme sa prvé tajomstvo radostného ruženca.

Cez horné podlažie baziliky sme sa dostali von na nádvorie a smerovali sme do Jozefovho domu, kde bývala Svätá nazaretská rodina po príchode z Egypta, kam Jozef s Máriou a malým Ježišom museli migrovať pred zúrivým Herodesom. Tu pracoval a zomrel sv. Jozef. Po jeho smrti tu býval Pán Ježiš so svojou matkou Pannou Máriou až do svojho tridsiateho roku života, kým nezačal učiť. Keďže už bol večer, odobrali sme sa do hotela na večeru a nocľah.

Na druhý deň po raňajkách sme zavčas rána sa odobrali na Horu blahoslavenstiev. Prišli sme tam prví a po nás prišli ďalšie autobusy pútnikov. Najprv bola odslužená sv. omša na jednom z viacerých zastrešených oltárov, postavených na lúkach. Na týchto miestach Pán Ježiš rozsieval Božie slovo. Na týchto miestach povedal

Horskú reč, ktorá sa začína ôsmymi blahoslavenstvami a je základnou náukou jeho učenia. Tu na týchto miestach Ježiš predniesol modlitbu Pána, ktorou naučil učeníkov i veriaci ľud modliť sa. V bazilike na vrchu Blahoslavenstiev sme opäť pobudli na krátke stíšenie a modlitbu. Potom sme sa odobrali k autobusu, ktorý nás dopravil na miesto rozmnoženia chlebov a rýb –

Tabgha. V bazilike je vpredu vo svätyni pod oltárom skala – miesto kde Pán Ježiš sedel, keď rozmnožil päť chlebov a dve ryby. Vtedy, keď ho prišiel počúvať veľký zástup ľudí, postaral sa, aby neboli hladní. Bolo tam vtedy asi 5000 mužov a okrem nich ženy a deti. Všetci sa nasýtli. Následne sme sa odobrali k Tiberiadskému moru /Genezaretské jazero/, kde Pán Ježiš udelil Petrovi primát – odovzdal mu najvyšší pastiersky úrad v Cirkvi.

Tu sa Ježiš zjavil svojim učeníkom po svojom zmŕtvychvstání a pripravil im na brehu jazera pokrm. Keď sa najedli, pýtal sa trikrát Šimona Petra: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma?“ Peter mu odpovedal: „Áno Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce“ /porov. Jn 21, 15-17/. Toto, ako aj ďalšie miesta vo Sv. zemi

navštívil v r. 1964 aj sv. Pavol VI, pápež. Hovorí sa, že miesto odovzdania primátu na neho veľmi zapôsobilo a zaplakal. I pre mňa ako kňaza, bolo toto miesto veľmi dojímavé. Uvedomil som si, ako je dôležité byť verný Kristovi a jeho Cirkvi a vo všetkom konaní mať lásku k nemu.

/Pokračovanie v nasledujúcom čísle/

Milan Červeňanský

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA FEBRUÁR 2019

Všeobecný: Za úprimné a srdečné prijatie všetkých, ktorí sa stali obeťami obchodu s ľuďmi, boli donútení k prostitúcii alebo trpeli násilím.

Úmysel KBS: Aby chorí na príhovor Panny Márie Lurdskej prežívali svoje utrpenie s Kristom a tak prinášali v Cirkvi bohaté ovocie.

KOLEDOVANIE DOBRÁ NOVINA 2018

Na prelome minulého a tohto roka sa konalo v našej farnosti koledovanie Dobrej noviny. Celkovo sa vykoledovalo 1.090,50 Eur. Srdečné poďakovanie patrí deťom z Horných Orešian a všetkým veriacim, ktorí prispeli svojím milodarom na projekt zmiernenia chudoby detí v Ugande.

SVÄTOBLAŽEJSKÉ POŽEHNANIE

Každoročne máme možnosť získať svätoblažejské požehnanie, pri ktorom sa s dôverou obraciame na dobrotivého Pána Boha, aby nás chránil pred chorobami hrdla a každého zla. Keďže tento rok pripadá v kalendári sv. Blažeja na nedeľu, pre veľký počet veriacich sa individuálne požehnanie nahradí hromadným pre všetkých veriacich naraz.

UDELOVANIE SVIATOSTI POMAZANIA CHORÝCH

Dňa 11. februára 2019, na spomienku Lurdskej Panny Márie, bude v našom farskom chráme vo sv. omši vyslužená sviatosť Pomazania chorých. Túto sviatosť môžu prijať tí, ktorí majú vážne zdravotné problémy, alebo pre svoj vek sa cítia telesne zoslabnutí. Po 60. roku života môžu k tejto sviatosti pristúpiť všetci. Podmienkou je, aby všetci, ktorí chcú prijať túto sviatosť boli vyspovedaní a zároveň pristúpili aj k sv. prijímaniu.

CITÁT NA ZAMYSLENIE

„AK SA SRDCE NEMODLÍ,
POTOM SA JAZYK MÁRNE
NAMÁHA.“

SV. BERNARDÍN SIENSKÝ